

Kniha Joel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo třicet

Jeff Pippenger

2026-01-16

Číslo třicet

Mezi mesiášskými naplněními v Matoušově knize patří mezník času konce, mezník formalizace poselství a dva svědkové mezníku 11. září, z nichž jeden je svědkem vnitřního poselství Laodiceji a druhý vnějšího poselství terorismu islámu. Je příznačné, že mezník 11. září je v Matouši znázorněn dvěma z dvanácti mesiášských naplnění, neboť 11. září zahrnuje poselství druhého anděla, kde je vždy přítomno zdvojení. Smrt 18. července 2020 byla pátým mezníkem, který jsme zvažovali, a potom hlas volajícího na poušti v červenci 2023 byl šestým a vzkříšení roku 2024 bylo sedmým. Osmým mesiášským naplněním je Půlnoční volání.

Osmým mesiášským mezníkem je Půlnoční volání

To vše se stalo, aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka slovy: Povězte dceři sijónské: Hle, tvůj Král přichází k tobě, tichý a sedící na oslici a na oslátku, mláděti té, která nosí jho. Matouš 21,4.5.

Předpověď

Velice se raduj, dcero síónská; prozpěvuj, dcero jeruzalémská: hle, tvůj Král přichází k tobě: je spravedlivý a nese spásu; tichý a jede na oslu, na oslátku, mláděti oslice. Zachariáš 9,9.

„Pět set let předtím Hospodin prohlásil skrze proroka Zachariáše: ‚Plesej velice, dcero sijónská; prozpěvuj, dcero jeruzalémská. Hle, tvůj Král přichází k tobě. Je spravedlivý a přináší spásu; tichý a jede na oslu, na oslátku, mláděti oslice.‘ [Zachariáš 9,9.] Kdyby si učedníci byli uvědomovali, že Kristus jde k soudu a na smrt, nemohli by toto proroctví naplnit.“

„Stejným způsobem Miller a jeho spolupracovníci naplnili proroctví a předali poselství, o němž inspirace předpověděla, že má být dáno světu, avšak které by nebyli mohli předat, kdyby byli plně porozuměli proroctvím ukazujícím na jejich zklamání a předkládajícím jiného poselství, jež má být hlášáno všem národům dříve, než Pán přijde. Poselství prvního a druhého anděla byla dána v pravý čas a vykonala dílo, které jimi Bůh zamýšlel vykonat.“ The Great Controversy, 405.

Nedorozumění ohledně Božího prorockého Slova bylo spojeno s dějinami Kristova triumfálního vjezdu a také s paralelní historií hlásání poselství Půlnočního volání v roce 1844. Od jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc se vyžaduje, aby rozuměli „proroctvím poukazujícím na jejich zklamání“. Janovi je ve Zjevení 10 předem řečeno, že poselství malé knížky, které mělo být v jeho ústech sladké, zhořkne.

„Nemáme se čeho obávat do budoucnosti, ledaže bychom zapomněli na cestu, jíž nás Pán vedl, a na jeho učení v našich minulých dějinách.“ Life Sketches, 196.

„Vedení Pána“ v minulosti je mezi jinými projevy prozřetelnosti znázorněno jako Jeho ruka zakrývající omyl v číslech, neboť nebylo nejlepší, aby milerité své zklamání pochopili předem, právě tak jako nebylo nejlepší, aby učedníci porozuměli všem složkám svého zklamání při kříži. Avšak dějiny hlásání Půlnočního volání jsou ztotožněny se samotným světlem, které vede do nebe, a to je zaznamenáno již v úplně prvním vidění Ellen Whiteové. Sto čtyřicet čtyři tisíc musí rozumět zklamáním učedníků i mileritů. Odmítnout toto světlo znamená spadnout ze stezky.

„Na počátku stezky měli za sebou rozžaté jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to ‚půlnoční volání‘. Toto světlo svítilo podél celé stezky a osvětlovalo jim nohy, aby neklopýtli.

„Jestliže upírali své oči na Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je k městu, byli v bezpečí. Brzy se však někteří unavili a říkali, že město je ještě velmi daleko a že očekávali, že do něho již dříve vstoupí. Tehdy je Ježíš povzbuzoval tím, že pozvedal svou slavnou pravici, a z jeho paže vycházelo světlo, které se vlnilo nad adventním zástupem, a oni volali: ‚Aleluja!‘ Jiní ukvapeně zapřeli světlo za sebou a říkali, že to nebyl Bůh, kdo je vyvedl tak daleko. Světlo za nimi zhaslo, zanechalo jejich nohy v naprosté temnotě, a oni klopýtli, ztratili z dohledu cíl i Ježíše a spadli ze stezky dolů do temného a bezbožného světa pod nimi.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Osmým mezníkem je Půlnoční volání, předobrazené Kristovým triumfálním vjezdem do Jeruzaléma.

„Půlnoční volání nebylo neseno ani tak argumentací, ačkoli důkaz Písmem byl jasný a přesvědčivý. Šla s ním nutící moc, která pohnula duši. Nebylo tu žádných pochybností ani otázek. Při Kristově triumfálním vjezdu do Jeruzaléma se lid, který se ze všech částí země shromáždil, aby slavil svátek, hrnul na Olivetskou horu, a když se připojoval k zástupu, jenž doprovázel Ježíše, zachvátilo jej nadšení té hodiny a pomáhal zesilovat volání: ‚Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!‘ [Matouš 21,9.] Stejným způsobem i nevěřící, kteří přicházeli na adventistická shromáždění — někteří ze zvědavosti, jiní pouze proto, aby se posmívali — pocítili přesvědčivou moc provázející poselství: ‚Aj, ženich přichází!‘“ Spirit of Prophecy, svazek 4, 250, 251.

Být v posledních dnech moudrou pannou by z prorocké nezbytnosti vyžadovalo, aby tyto moudré panny zakusily zklamání, které následně uvádí dobu prodlení onoho podobenství. Bez zkušenosti doby prodlení nejsi ani moudrou, ani pošetilou pannou.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“ Velký spor, 393.

Tak či onak, moudré panny posledních dnů musí zakusit zklamání, které se podobalo 19. dubnu 1844, neboť zkušenost podobenství je zkušeností sto čtyřiceti čtyř tisíc, které Jan ve Zjevení označuje jako panny.

To jsou ti, kteří se neposkvrnili se ženami; neboť jsou panny. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. Zjevení 14,4.

Kolik Kristových podobenství je přímo a výslovně označeno za naplněná do posledního písmene? Každé podobenství bude naplněno do posledního písmene, avšak podobenství o deseti pannách je zvláště předloženo jako naplněné v minulosti i v budoucnosti „do posledního písmene“. Je přirovnáváno ke třetímu andělu, jenž má zůstat přítomnou pravdou od roku 1844 dále až do chvíle, kdy povstane Michael a uzavře se doba lidské zkušební doby.

„Často bývám odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do posledního písmene, neboť má zvláštní vztah k této době a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Až do skonání času je podobenství o deseti pannách přítomnou pravdou a Půlnoční volání se znovu naplní do posledního písmene.

„Existuje svět, který leží ve zlém, v klamu a zaslepení, v samém stínu smrti,—spí, spí. Kdo pociťují bolest duše, aby je probudili? Jaký hlas k nim může dosáhnout? Má mysl byla přenesena do budoucnosti, kdy bude dán signál. „Hle, Ženich přichází; vyjděte mu vstříc.“ Někteří však budou otálet s opatřením oleje k doplnění svých lamp a příliš pozdě zjistí, že charakter, který je znázorněn olejem, je nepřenosný.“ Review and Herald, 11. února 1896.

Půlnoční volání je dalším mezníkem na obzoru v hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tento mezník je provázen pronásledováním, které začíná proti věrným ještě před vydáním nedělního zákona. Toto pronásledování je vnější i vnitřní a vnitřní pronásledování zahrnuje dva odlišné symboly. Jedním z těchto symbolů je Jidáš, druhým Sanhedrin.

Devátým mesiášským mezníkem je zrada za 30 stříbrných.

Tehdy se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka Jeremiáše, slovy: „A vzali třicet stříbrných, cenu toho oceněného, jehož ocenili synové Izraelovi; a dali je za pole hrnčířovo, jak mi Pán ustanovil.“ Matouš 27,9.10.

Předpověď

I řekl jsem jim: Jestliže uznáváte za dobré, dejte mi mou mzdu; ne-li, nechte toho. I odvážili mi jako mou mzdu třicet stříbrných. A Hospodin mi řekl: Hoď to hrnčíři, tu znamenitou cenu, na niž jsem byl od nich oceněn. I vzal jsem těch třicet stříbrných a hodil je hrnčíři v domě Hospodinově. Zachariáš 11,12.13.

Jidášova zrada představuje zradu padělaných kněží, neboť číslo 30 představuje věk kněží. Kněží, kteří jsou také Lévijsi, jsou Poslem smlouvy očišťováni jako zlato a stříbro. Jidášových třicet stříbrných představuje očištění falešných kněží při nedělním zákonu; ačkoli Jidáš zemřel těsně před křížem, byl to stále týž den. Jidáš není symbolem sanhedrinu; je symbolem toho, o němž se mělo za to, že je mezi Kristovými učedníky.

Jako učedník Kristův jste byli učedníkem pomazání Ježíšova. Pomazání při jeho křtu změnilo Ježíšovo jméno na Ježíše Krista, neboť Kristus znamená — Pomazaný. Jeho jméno se tehdy změnilo, neboť tehdy měl potvrdit smlouvu s mnohými na jeden týden, a předním symbolem smluvního vztahu je změněné jméno. Ježíš byl při svém křtu pomazán mocí. Být učedníkem Kristovým znamenalo, že jste byli učedníkem jeho křtu. Právě při svém křtu byl pomazán mocí. Petrovo prohlášení v Matoušovi 16,18 je v křesťanském teologickém světě známo jako „křesťanské vyznání“. Je to jedno z velkých témat k rozpravě mezi teology a učenici. Obecně vzato, rozprava teologů a učenců označuje něco bez významu, nebo snad jen nepatrného významu, avšak podstata zůstává: křesťanstvo chápe, že když byl Ježíš pomazán, tehdy se stal Mesiášem.

Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl a řekl: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.“ Matouš 16,15.16.

Petrovo původní jméno vyjadřovalo právě tuto pravdu, neboť Šimon Barjona znamená „ten, kdo slyší poselství holubice“, což bylo poselství Jeho křtu. Jeho křest se shoduje s 11. zářím a Jidáš představuje ty, kteří v určitém bodě vyznávali porozumění 11. září, avšak na cestě zbloudí. Jidáš není symbolem sanhedrinu, neboť ten představuje laodicejskou církev adventistů sedmého dne. Jidáš poskytl sanhedrinu svědectví, avšak symbolika vzpoury sanhedrinu se liší od vzpoury Jidášovy. Vzpoura sanhedrinu je vyjádřena v následujícím snu.

„Sebrala jsem své spisy a vydali jsme se na cestu. Cestou jsme uspořádali dvě shromáždění v Orange a měli jsme důkaz, že církev z toho měla užitek a byla povzbuzená. I my sami jsme byli obcerstveni Duchem Páně. Té noci se mi zdálo, že jsem v Battle Creek, dívala jsem se bočním sklem u dveří a uviděla zástup, jak pochoduje k domu, po dvou. Vypadali přísně a odhodlaně. Dobře jsem je znala, a obrátila jsem se, abych otevřela dveře do salonu a přijala je, ale pomyslela jsem si, že se ještě jednou podívám. Výjev se změnil. Zástup nyní měl podobu katolického procesí. Jeden nesl v ruce kříž, jiný třtinu. A když se přiblížili, ten, který nesl třtinu, udělal kolem domu kruh a třikrát řekl: ‚Tento dům je zakázán. Majetek musí být zabaven. Mluvili proti našemu svatému řádu.‘ Zmocnila se mě hrůza, a běžela jsem domem, severními dveřmi ven, a ocitla jsem se uprostřed zástupu, z nichž některé jsem znala, ale neodvážila jsem se k nim promluvit ani slovo ze strachu, že budu zrazena. Snažila jsem se najít odlehlé místo, kde bych mohla plakat a modlit se, aniž bych všude, kam bych se obrátila, narážela na dychtivé, zvědavé oči. Často jsem opakovala: ‚Kéž bych tomu jen mohla porozumět! Kéž by mi řekli, co jsem řekla nebo co jsem učinila!‘“

„Velmi jsem plakala a modlila se, když jsem viděla, jak je náš majetek zabavován. Snažila jsem se ve výrazech těch kolem mne vyčíst soucit či lítost nade mnou a pozorovala jsem tváře několika osob, o nichž jsem se domnívala, že by ke mně promluvíly a potěšily mne, kdyby se nebály, že budou ostatními pozorovány. Jednou jsem se pokusila uniknout z davu, ale když jsem viděla, že jsem sledována, své úmysly jsem skryla. Začala jsem hlasitě plakat a říkat: ‚Kdyby mi jen řekli, co jsem udělala nebo co jsem řekla!‘ Můj manžel, který spal na lůžku v téže místnosti, slyšel, jak hlasitě pláču, a probudil mne. Můj polštář byl mokrý od slz a doléhala na mne sklíčenost ducha.“ Testimonies, svazek 1, 577, 578.

Uplatnění zásady, že proroci hovoří více o posledních dnech než o dnech, v nichž sami žili, vyvolává pro vedoucí představitele církve adventistů sedmého dne velmi vážnou otázku. Sestra Whiteová „shromáždila“ své „spisy“ a vydala se na zpáteční cestu do Battle Creeku. Battle Creek byl tehdy srdcem díla, právě tak jako je jím dnes Tacoma Park, nebo jako jím byl za dnů Kristových Jeruzalém. Shromáždila své spisy na cestu poté, co vylíčila zápas, který prožívala v souvislosti se svými spisy. Kontext jejího snu se týká jejích spisů. Tento zápas se odehrál ve městě Wright.

„Zatímco jsme byli ve Wrightu, odeslali jsme můj rukopis pro č. 11 do vydavatelského úřadu a já jsem se zlepšovala téměř každým okamžikem, kdy jsem nebyla na shromáždění, když jsem vypisovala látku pro č. 12. Mé síly, tělesné i duševní, byly při práci pro církve ve Wrightu krajně vypjaty. Cítila jsem, že potřebuji odpočinek, avšak neviděla jsem žádnou možnost úlevy. K lidu jsem promlouvala několikrát týdně a psala mnoho stránek osobních svědectví. Doléhalo na mne břemeno duší a odpovědnosti, které jsem pocítovala, byly tak veliké, že jsem mohla každou noc získat jen několik hodin spánku.“

„Když jsem takto pracovala mluvením i psaním, obdržela jsem z Battle Creeku dopisy skličujícího rázu. Když jsem je četla, pocítila jsem nevýslovnou sklíčenost ducha, přecházející až v duševní úzkost, která jako by na krátkou dobu ochromila mé životní síly. Po tři noci jsem téměř vůbec nespala. Mé myšlenky byly znepokojeny a zmateny. Své pocity jsem před svým mužem i před soucítící rodinou, u níž jsme pobývali, skrývala, jak jen jsem mohla. Nikdo neznal mou námahu ani břemeno mé mysli, když jsem se s rodinou spojovala při ranní i večerní pobožnosti a snažila se složit své břemeno na velikého Nositele břemen. Má prosebná volání však vycházela ze srdce drceného úzkostí a mé modlitby byly přerývané a nesouvislé pro neovladatelný zármutek. Krev mi prudce stoupala do mozku, často tak, že jsem se potácela a téměř padala. Často mi tekla krev z nosu, zvláště po námaze spojené s psaním. Byla jsem nucena psaní odložit, nemohla jsem však setrást břemeno úzkosti a odpovědnosti, které na mně spočívalo, neboť jsem si uvědomovala, že mám svědectví pro druhé, jež jsem jim nebyla schopna předložit.“

„Obdržela jsem ještě další dopis, v němž mi bylo sděleno, že je považováno za nejlepší odložit vydání č. 11, dokud nebudu moci sepsat to, co mi bylo ukázáno ohledně Health Institute, neboť ti, kdo stáli v čele tohoto díla, byli ve veliké nouzi o prostředky a potřebovali vliv mého svědectví, aby byli pohnuti bratři. Tehdy jsem sepsala část toho, co mi bylo ukázáno ohledně Institutu, avšak nemohla jsem zpracovat celé téma pro nával krve do mozku. Kdybych byla tušila, že vydání č. 12 bude tak dlouho odkládáno, nebyla bych za žádných okolností poslala tu část látky obsaženou v č. 11. Domnívala jsem se, že po několika dnech odpočinku budu moci znovu pokračovat v psaní. K svému velikému zármutku jsem však shledala, že stav mého mozku mi znemožňuje psát. Myšlenky na psaní svědectví, ať již všeobecných či osobních, jsem se vzdala a byla jsem v ustavičné tísní, protože jsem je nemohla psát.“

„Za tohoto stavu věcí bylo rozhodnuto, že se vrátíme do Battle Creeku a zůstaneme tam, dokud budou cesty v rozbahněném a rozježděném stavu, a že tam dokončím č. 12. Můj manžel velice toužil vidět své bratry v Battle Creeku, promluvit k nim a radovat se s nimi z díla, které pro něho Bůh konal. Shromáždila jsem své spisy a vydali jsme se na cestu. ...“ Testimonies,

svazek 1, 576, 577.

V posledních dnech se vedení církve adventistů sedmého dne, znázorněné jako Battle Creek a ti, které „dobře znala“, proměnilo v katolický průvod. Vedení církve adventistů sedmého dne se proměnilo v katolický průvod. Ve snu přicházeli „po dvou“, jeden s třtinou, druhý s křížem. Obkreslili kolem domu kruh a třikrát prohlásili: „Tento dům je zakázán. Majetek musí být zkonfiskován. Mluvili proti našemu svatému řádu.“ Co je oním „majetkem“ v „domě“, který katoličtí vůdcové z Battle Creek „zkonfiskovali“? Proti jakému „svatému řádu“ katolické církve bylo „mlučeno“?

Přímějí by otázka mohla znít: „Který řád katolicismu vedl inkvizici?“ Inkvizice začala s řádem dominikánů ještě předtím, než se jezuité objevili na scéně dějin, avšak jakmile se do ní zapojili, stali se řádem, který prosazoval krutost a krveprolití.

„V celém křesťanstvu byl protestantismus ohrožován mocnými nepřáteli. Když pominula první vítězství reformace, povolal Řím nové síly v naději, že dosáhne jeho zničení. V této době byl vytvořen řád jezuitů, nejkrutější, nejbezohlednější a nejmocnější ze všech zastánců papežství. Odloučení od pozemských svazků a lidských zájmů, mrtví vůči nárokům přirozené náklonnosti, s rozumem a svědomím zcela umlčenými, neznali žádné pravidlo ani žádný svazek kromě pravidla a svazku svého řádu a žádnou povinnost kromě rozšiřování jeho moci. Evangelium Kristovo uschopnilo své vyznavače čelit nebezpečí a snášet utrpení, nezdolání chladem, hladem, námahou a chudobou, aby drželi prapor pravdy tváří v tvář skřipci, žaláři a hranici. K boji proti těmto silám vstoupilo jezuitství svým stoupencům fanatismus, který jim umožňoval snášet podobná nebezpečí a stavět proti moci pravdy všechny zbraně klamu. Nebyl pro ně žádný zločin příliš veliký, aby jej nespáchali, žádný klam příliš podlý, aby jej neužívali, žádné přestrojení příliš nesnadné, aby je na sebe nevzali. Ačkoli se zavázali k trvalé chudobě a pokoře, jejich promyšleným cílem bylo získat bohatství a moc, oddat se svržení protestantismu a znovuzřízení papežské nadvlády.“

„Když vystupovali jako členové svého řádu, nosili roucho svatosti, navštěvovali věznice a nemocnice, sloužili nemocným a chudým, prohlašovali, že se zřekli světa, a nesli posvátné jméno Ježíše, který chodil a činil dobře. Pod tímto bezúhonným zevnějškem se však často skrývaly nejzločinnější a nejsmrteľnější úmysly. Základní zásadou řádu bylo, že účel světí prostředky. Podle tohoto pravidla nebyly lež, krádež, křivá přísaha ani vražda jen omluvitelné, nýbrž chvályhodné, sloužily-li zájmům církve. Jezuité si pod rozličnými převleky razili cestu do státních úřadů, vystupovali až k postavení rádců králů a utvářeli politiku národů. Stávali se sluhy, aby špehovali své pány. Zakládali koleje pro syny knížat a šlechty a školy pro prostý lid; a děti protestantských rodičů byly vtahovány k zachovávání papežských obřadů. Veškerá vnější nádhera a okázalost římské bohoslužby byly uváděny v působnost, aby zmátly mysl a oslnily a upoutaly obrazotvornost, a tak byla svoboda, za níž otcové pracovali a prolévají krev, syny zrazena. Jezuité se rychle rozšířili po celé Evropě a kamkoli přišli, následovalo oživení papežství.“

„Aby jim byla dána větší moc, byla vydána bula, kterou byla znovu zřízena inkvizice. Navzdory všeobecnému odporu, s nímž na ni bylo pohlíženo, a to i v katolických zemích, byl

tento strašný tribunál znovu ustaven papeženskými vládci a v jeho tajných žalářích se opakovaly ukrutnosti příliš strašné na to, aby snesly světlo dne. V mnoha zemích byly tisíce a desetitisíce nejvybranějších představitelů národa, nejčistších a nejušlechtlejších, nejduchaplnějších a nejvzdělanějších, zbožných a oddaných pastýřů, pracovitých a vlasteneckých občanů, vynikajících učenců, nadaných umělců, zručných řemeslníků, usmrčeny nebo přinuceny uprchnout do jiných zemí.“

„Takové byly prostředky, jichž se Řím dovolával, aby uhasil světlo reformace, odňal lidem Bibli a obnovil nevědomost a pověru temného středověku. Avšak pod Božím požehnáním a zásluhou práce oněch ušlechtilých mužů, které On povolal, aby pokračovali po Lutherovi, protestantismus poražen nebyl. Svou sílu neměl čerpat z přízně ani ze zbraní knížat. Jeho pevnostmi se staly nejmenší země, nejpokornější a nejméně mocné národy. Byla to malá Ženeva uprostřed mocných nepřátel, kteří osnovali její zkázu; bylo to Holandsko na svých písečných mělčinách při severním moři, zápasící proti tyranii Španělska, tehdy největšího a nejbohatšího z království; bylo to nehostinné, neúrodné Švédsko, které vydobylo vítězství pro reformaci.“ The Great Controversy, 234, 235.

Katolická církev učinila vše, co mohla, aby lidem skryla Bibli, když tvrdila, že její pohanské tradice a zvyky stojí nad Božím slovem. Vůdcové laodicejského adventismu nebudou kvůli spisům Ellen Whiteové vodit odpůrce k soudu, avšak katolíci, kteří se prohlašují za vůdce Battle Creeku, to činit budou. Samou podstatou šelmy katolicismu je užívání světské moci k dosahování náboženských cílů. Když adventismus usiloval o právní světskou moc, aby řídil své instituce, bylo možno spatřit ovoce jejich „svatého řádu“.

V kontextu obřadů auto-da-fé (akt víry) španělské inkvizice se třtina a kříž objevují jako symbolické prvky spojené s Kristovým ukřižováním. Třtina odkazuje na posměšné žezlo vložené Ježíšovi do ruky při jeho korunování trním, které římsí vojáci použili, aby ho bili, a je symbolem posměchu, utrpení a opovržení.

Kříž zaujímá v procesích auto-da-fé významné místo. Zelený kříž (často zahalený černým krepem) sloužil jako znak inkvizice; byl nesen v samostatném přípravném průvodu den předem a během obřadu byl vystaven. Symbolizoval autoritu tribunálu.

Zabrání majetku se vztahuje ke konfiskaci (sekvestraci či proskripci) majetku odsouzené osoby, což byl běžný trest inkvizice sloužící k financování tribunálu a k potrestání hereze. To bylo veřejně oznamováno v rozsudcích auto-da-fé, čímž se zdůrazňovalo veřejné ponížení a odstrašující účinek.

Spisy Ellen G. Whiteové jasně a nezvratně odsuzují vedení, které zakáže její spisy ve snaze umlčet zpěv vinice, jenž je zpíván; avšak jde o poslední čin nesvatého řádu těsně předtím, než při nedělním zákoně otevřeně projeví svůj charakter. „Katolické procesí“ se řadí po bok pětadvaceti starých mužů, kteří se klaněli slunci. V následujících čtyřech odstavcích první odstavce představuje „vyznávající Boží lid“ v „posledních dnech“. Tento úryvek jasně učí, že v posledních dnech budou kazatelé Církve adventistů sedmého dne „v kostelích i na velkých shromážděních pod širým nebem“ „naléhat na lid, aby zachovával první den týdne“.

„Pán má v těchto posledních dnech spor se svým lidem, který se k němu hlásí. V tomto sporu muži v odpovědných postaveních zaujmou postup přímo opačný tomu, který zvolil Nehemjáš. Nejenže budou sami sobotu přehlížet a pohrdat jí, ale budou se ji snažit zatajit i před druhými tím, že ji pohřbí pod nánosem zvyku a tradice. V církvích i na velkých shromážděních pod širým nebem budou kazatelé naléhat na lid, aby zachovával první den týdne. Na moři i na zemi přicházejí pohromy; a tyto pohromy budou narůstat, jedna katastrofa bude těsně následovat za druhou; a na malou skupinu svědomitých zachovavatelů soboty bude ukazováno jako na ty, kdo svým nedbáním neděle přivádějí na svět Boží hněv.“

To zřetelně označuje adventisty sedmého dne jako „vyznávající Boží lid“, který bude podporovat zachovávání neděle, a že zároveň budou také ukazovat „na“ „malou skupinku svědomitých zachovavatelů soboty“. V následujícím odstavci zdůrazňuje, že pronásledování minulých věků se bude opakovat. Předchozí odstavec končil tím, že označila vyznávající Boží lid v protikladu k těm, o nichž říká, že jsou svědomitými zachovavateli soboty. Poté uvádí dějiny minulosti a varuje, že tyto dějiny se budou opakovat v posledních dnech. Vyjadřuje se naprosto jasně.

„Satan prosazuje tuto nepravdu, aby mohl uvést svět do zajetí. Je jeho záměrem donutit lidi, aby přijali bludy. Aktivně se podílí na šíření všech falešných náboženství a ve svém úsilí prosadit bludná učení se nezastaví před ničím. Pod rouškou náboženské horlivosti lidé, ovlivnění jeho duchem, vynalezli pro své bližní ta nejkrutější mučení a způsobili jim ta nejstrašnější utrpení. Satan a jeho nástroje mají dosud téhož ducha; a dějiny minulosti se budou opakovat i v naší době.“

„Jsou lidé, kteří zaměřili svou mysl i vůli k páchání zla; v temných zákoutích svých srdcí se rozhodli, jakých zločinů se dopustí. Tito lidé klamou sami sebe. Zavrhli velké Boží pravidlo spravedlnosti a namísto něho vztyčili měřítko vlastní, a když se s tímto měřítkem srovnávají, prohlašují sami sebe za svaté. Pán jim dovolí zjevit, co je v jejich srdcích, ztělesnit ducha pána, který je ovládá. Nechá je ukázat jejich nenávist k jeho zákonu v tom, jak budou zacházet s těmi, kdo jsou věrni jeho požadavkům. Budou vedeni týmž duchem náboženského fanatismu, který popohnal dav, jenž ukřižoval Krista; církev a stát budou spojeny v témž porušeném souladu.“

„Církev dnešní doby kráčí ve stopách dávných Židů, kteří odložili Boží přikázání kvůli svým vlastním tradicím. Změnila ustanovení, porušila věčnou smlouvu, a nyní, stejně jako tehdy, jsou výsledkem pýcha, nevíra a bezbožnost. Její pravý stav je vyjádřen v těchto slovech z Mojžíšovy písně: ‚Poskvrnili se, nejsou jeho dětmi, to je jejich vada; pokolení převrácené a zvrácené. Takto se odplácíte Hospodinu, lide bláznivý a nemoudrý? Což není on tvůj Otec, který tě vykoupil? Což tě neučinil a neutvrdil?‘“ Review and Herald, 18. března 1884.

V Duchu proroctví se nachází jeden oddíl za druhým, který označuje pronásledování Božího věrného lidu v posledních dnech, a „dnešní církev“, kterou tím označuje, není křesťanstvo obecně, nýbrž církev, o níž opakovaně uvádí, že je předobrazena židovskou církví. Tyto zřetelné pasáže v jejích spisech jsou pohnutkou k tomu, aby se církev adventistů sedmého dne pokoušela uvalit omezení na spisy sestry Whiteové, jak to její sen tak výstižně označuje. Jejich jednání proti jejím spisům, které byly zjevnými statky jejího domu, jež mají být vůdci z Battle Creeku, kteří se

proměnili ve svatý řád katolicismu, zakázány. Jejich útok na její spisy je rovněž znázorněn útokem na Jeremjášovy spisy. Sen Ellen Whiteové je druhým svědkem toho, že Jeremjášovy spisy byly spáleny.

Ve třetí generaci laodicejského adventismu bylo převládajícím tématem kompromis. Třetí generaci představuje církev v Pergamu. Období od vydání knihy W. W. Prescottta nazvané *The Doctrine of Christ* v roce 1919 až po vydání *Questions on Doctrine* v roce 1957 vyznačuje přechodné období, představované publikací alfa a končící publikací omega. První kniha představovala odmítnutí Lva z pokolení Judova ze strany W. W. Prescottta ve prospěch odpadlického protestantského pojetí Krista. Prescotttova kniha, příhodně nazvaná *The Doctrine of Christ*, vykuchala milleritské prorocké poselství a zanechala prázdnou definici Ježíše, kterou uctívá katolicismus a odpadlický protestantismus. Poslední kniha této generace vymezuje takové posvěcení a ospravedlnění, které ničí Boží zákon, Jeho spravedlnost a milosrdenství. Starověký Izrael obdržel odpovědnost být strážcem Božího zákona a adventismus měl být strážcem nejen Božího zákona, ale i Jeho prorockého Slova. Roku 1919 vyšla kniha, která odmítla obhajobu Božího prorockého Slova, čímž byl vyznačen počátek třetí generace laodicejského adventismu, jež skončila knihou, která odmítá Boží zákon.

„Budete-li hovět zatvrzelosti srdce a pro pýchu a vlastní spravedlnost nevyznáte své chyby, budete ponecháni napospas satanovým pokušením. Jestliže, když vám Pán odhalí vaše omyly, nebudete činit pokání ani je nevyznáte, jeho prozřetelnost vás znovu a znovu povede přes tutéž půdu. Budete ponecháni, abyste činili chyby podobného rázu, budete i nadále postrádat moudrost a budete nazývat hřích spravedlností a spravedlnost hříchem. Množství svodů, které budou převládat v těchto posledních dnech, vás obklopí a vy změníte vůdce, aniž byste věděli, že jste tak učinili.“ *Review and Herald*, 16. prosince 1890.

Pergamos, třetí církev, vedla k Thyatíře, papežské církvi, která je čtvrtým pokolením, když se těch pětadvacet mužů klaní symbolu autority Thyatiry.

„Nařízení přijaté ranými kolonisty, podle něhož bylo dovoleno volit nebo zastávat úřad v občanské správě pouze členům církve, vedlo k nejzhoršivějším následkům. Toto opatření bylo přijato jako prostředek k zachování čistoty státu, avšak výsledkem bylo porušení církve. Protože vyznání náboženství bylo podmínkou volebního práva i zastávání úřadu, mnozí, vedeni výhradně pohnutkami světské politiky, vstoupili do církve, aniž by došlo ke změně srdce. Tak se církve začaly do značné míry skládat z neobrácených osob; a dokonce i ve službě byli takoví, kteří nejen zastávali bludy v učení, ale byli i neznalí obnovující moci Ducha svatého. Tak byly znovu prokázány zlé důsledky, tak často dosvědčené v dějinách církve od dnů Konstantina až po současnost, plynoucí z pokusu budovat církev s pomocí státu, z obracení se ke světské moci na podporu evangelia Toho, který prohlásil: ‚Mé království není z tohoto světa.‘ Jan 18,36. Spojení církve se státem, byť by míra tohoto spojení byla sebe nepatrnější, může se sice zdát, že přivádí svět blíže k církvi, ve skutečnosti však přivádí církev blíže ke světu.“ *Velké drama věků*, 297.

„Spojení církve se státem, ať je jeho míra sebe nepatrnější, může se sice zdát, že přivádí svět blíže k církvi, ve skutečnosti však jen přivádí církev blíže ke světu.“ Dne 18. května 1977 předal Bert B.

Beach (ředitel v severoevropsko-západoafrické divizi církve a zapojený do mezicírkevních vztahů) při skupinové audienci v Římě zlatem pokrytou medaili antikristu, papeži Pavlu VI. Bylo to součástí setkání Konference tajemníků světových konfesních rodin. O této události informoval Adventist Review (11. srpna 1977) a Religious News Service ji zaznamenala jako první případ, kdy se oficiální představitel SDA setkal s pontifikem.

„Pán vyslovil kletbu nad těmi, kdo z Písma ubírají nebo k němu přidávají. Veliký JÁ JSEM rozhodl, co bude tvořit pravidlo víry a učení, a zamýšlel, aby Bible byla knihou pro každou domácnost. Církev, která se drží Božího slova, je nesmiřitelně oddělena od Říma. Protestanti kdysi takto stáli stranou od této veliké církve odpadlictví, avšak přiblížili se k ní více a stále jsou na cestě smíření s římskou církví. Řím se nikdy nemění. Jeho zásady se ani v nejmenším nezměnily. Neuměnil roztržku mezi sebou a protestanty; to oni učinili všechny kroky vpřed. Co však to vypovídá o protestantismu dnešní doby? Je to odmítání biblické pravdy, které vede lidi k přibližování se k nevěře. Je to církev v odpadnutí, která zmenšuje vzdálenost mezi sebou a papežstvím.“

„Pravými protestanty jsou duše jako Luther, Cranmer, Ridley, Hooper a tisíce ušlechtilých mužů, kteří byli mučedníky pro pravdu. Ti stáli jako věrní strážci pravdy a prohlašovali, že protestantismus není schopen spojení s římským katolicismem, nýbrž že musí být od zásad papežství oddělen tak daleko, jako je východ od západu. Takoví obhájci pravdy se nemohli s „člověkem hříchu“ sjednotit o nic více, než se mohl Kristus a jeho apoštolové. V dřívějších dobách spravedliví cítili, že není možné se s Římem spojit, a ačkoli svůj odpor vůči tomuto systému bludu udržovali s nasazením majetku i života, přece měli odvahu zachovat si svou oddělenost a statečně bojovali za pravdu. Pravda Bible jim byla dražší než bohatství, čest, ba i život sám. Nemohli snést, aby pravda byla pohřbena pod masou pověry a lživé sofistiky. Vzali do rukou slovo Boží a pozvedli před lidem prapor pravdy, směle hlásajíce to, co jim Bůh zjevil skrze pilné zkoumání Bible. Zemřeli nejkřutější smrtí pro svou věrnost Bohu, ale svou krví nám vykoupili svobody a výsady, jichž se mnozí, kdo si činí nárok na jméno protestantů, lehce vzdávají ve prospěch moci zla. Máme však tyto draze vykoupené výsady vydat? Máme urážet Boha nebes a poté, co nás osvobodil z římského jha, znovu se vydat do otroctví této antikřesťanské moci? Máme svou zvrhlost prokázat tím, že se zřekneme své náboženské svobody, svého práva uctívat Boha podle hlasu vlastního svědomí?“

„Lutherův hlas, jenž se rozléhal horami i údolími a otrásal Evropou jako zemětřesení, povolal do boje zástup ušlechtilých apoštolů Ježíšových, a pravdu, kterou hájili, nebylo možno umlčet hranicemi, mučením, žaláři ani smrtí; a dosud nám hlasy ušlechtilého vojska mučedníků dosvědčují, že římská moc je předpovězeným odpadnutím posledních dnů, tajemstvím nepravosti, které Pavel viděl začínat působit již ve své době. Římský katolicismus rychle získává půdu. Papežství se šíří a ti, kteří odvrátili své uši od naslouchání pravdě, naslouchají jeho svodným bájím. Přibývá papežských kaplí, papežských kolejí, klášterů řeholnic i řeholníků a protestantský svět jako by spal. Protestanté ztrácejí znamení odlišnosti, které je odlišovalo od světa, a zmenšují vzdálenost mezi sebou a římskou mocí. Odvrátili své uši od naslouchání pravdě; nebyli ochotni přijmout světlo, které Bůh osvětlil jejich stezku, a proto upadají do temnoty. S opovržením mluví o myšlence, že by se ze strany římských katolíků a těch, kdo se s nimi spojují, mohlo obnovit kruté pronásledování minulosti. Neuznávají

skutečnost, že Boží slovo takové obnovení plně předpovídá, a nechtějí připustit, že Boží lid bude v posledních dnech trpět pronásledováním, ačkoli Bible říká: „I rozhněval se drak na tu ženu a odešel bojovat proti ostatkům jejího semene, kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista.““

„Papeženství je náboženstvím lidské přirozenosti a většina lidstva miluje učení, které jim dovoluje páchat hříchy, a přitom je zbavuje jeho následků. Lidé musí mít nějakou formu náboženství a toto náboženství, utvořené lidským výmyslem, a přece si osobující božskou autoritu, vyhovuje tělesné mysli. Lidé, kteří se považují za moudré a inteligentní, se v pýše odvracejí od měřítka spravedlnosti, od Desatera přikázání, a nedomnívají se, že by bylo v souladu s jejich důstojností zkoumat cesty Boží. Proto se vydávají na falešné cesty, na zakázané stezky, stávají se soběstačnými, samolibými, podle vzoru papeže, nikoli podle vzoru Ježíše Krista. Musí mít takovou formu náboženství, která klade co nejmenší požadavky na duchovnost a sebezapření, a protože je neposvěcená lidská moudrost nepovede k tomu, aby se papeženství štítily, jsou přirozeně přitahováni k jeho ustanovením a naukám. Nechtějí chodit po cestách Páně. Jsou zcela příliš osvětleni na to, aby hledali Boha modlitebně a pokorně, s rozumnou znalostí jeho slova. Protože nedbají na to, aby poznali cesty Páně, jsou jejich mysli zcela otevřeny bludům, zcela připraveny přijmout a uvěřit lži. Jsou ochotni nechat si podsunout i ty nejnerozumnější a nejrozpornější nepravdy jako pravdu.“

„Papežství je satanovým mistrovským dílem klamu; a zatímco bylo prokázáno, že doba veliké duševní temnoty byla příznivá pro římskou církev, bude také prokázáno, že i doba velikého intelektuálního světla je příznivá pro její moc; neboť myslí lidí se soustřeďují na vlastní nadřazenost a nechtějí si uchovat Boha ve svém poznání. Řím si činí nárok na neomylnost a protestanti krácejí stejnou cestou. Netouží hledat pravdu a postupovat od světla k většímu světlu. Obezdějí se předsudky a zdá se, že jsou ochotni být klamáni a klamat druhé.“

„Avšak ačkoli postoj církví působí skličujícím dojmem, přece není důvodu k malomyslnosti; neboť Bůh má lid, který zachová svou věrnost jeho pravdě, který učiní Bibli, a jedině Bibli, svým pravidlem víry a učení, který pozdvihne prapor a bude vysoko držet korouhev, na níž je napsáno: „Přikázání Boží a víra Ježíšova.“ Budou si cenit čistého evangelia a učiní Bibli základem své víry a učení.“

„Pro takový čas, jako je tento, kdy lidé odvrhují zákon Hospodina zástupů, je Davidova modlitba zcela na místě: „Je čas, abys jednal, Hospodine; neboť zrušili tvůj zákon.“ Blížíme se k době, kdy na Boží zákon bude téměř všeobecně snášeno opovržení a Boží lid, zachovávající přikázání, bude těžce zkoušen; ztratí však svou úctu k zákonu Jehovovu proto, že druzí nevidí a neuznávají jeho závazné nároky? Kéž Boží lid, zachovávající přikázání, podobně jako David ctí Boží zákon tím více, čím více jej lidé odvrhují a zahrnují neúctou a pohrdáním.“ Signs of the Times, 19. února 1894.

Dva roky předtím, než vůdce laodicejské církve adventistů sedmého dne udělil antikristu zlatou medaili, byl v roce 1975 proti církvi adventistů sedmého dne podán soudní spor; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR u Okresního soudu Spojených států pro Severní okres Kalifornie), v němž Komise pro rovné příležitosti v zaměstnání žalovala církevní nakladatelství jménem dvou zaměstnankyň — Merikay Silverové (bývalé redaktorky, která v době

podání žaloby již odešla) a Lorny Toblerové — s tvrzením, že docházelo k diskriminaci v odměňování a zaměstnaneckých požitcích na základě pohlaví. Církev své postupy hájila částečně tím, že se dovolávala náboženských výjimek a rozebírala svou řídicí strukturu.

V čestném prohlášení ze dne 6. února 1976 (jako součásti obhajobního podání předloženého soudu) se Neal C. Wilson (tehdejší prezident severoamerické divize církve a později prezident Generální konference v letech 1979–1990) vyjádřil k historickým postojům církve vůči římskému katolicismu. Toto prohlášení bylo učiněno v kontextu argumentace proti charakterizaci církve jako mající „hierarchii“ podobnou papežskému systému. Úplná relevantní citace zní: „Ačkoli je pravda, že v životě Církve adventistů sedmého dne existovalo období, kdy toto vyznání zaujímalo zřetelně protikatolické stanovisko vůči římskému katolicismu a kdy byl termín ‚hierarchie‘ užíván v pejorativním smyslu k označení papežské formy církevní správy, nebyl tento postoj ze strany církve ničím jiným než projevem široce rozšířeného antipapežství mezi konzervativními protestantskými denominacemi v první části tohoto století a v závěrečné části předchozího, a nyní byl, pokud jde o Církev adventistů sedmého dne, odložen na historické smetišť.“

To odráží odklon od tradičního prorockého výkladu církve, který ztotožňoval papežství se „šelmou“ nebo antikristem ve Zjevení. Kritici uvnitř i vně církve to vykládali jako zlehčování nebo opouštění tohoto protikatolického postoje, aby se církev přizpůsobila modernímu ekumenismu nebo právní obraně. Wilson v roce 1985 označil předsedy různých divizí církve za „kardinály“, když uvedl: „... ze všech zemí Dálného východu není ani jeden ‚kardinál‘, zatímco z Afriky budou pravděpodobně dva ‚kardinálové‘.“

Sestra Whiteová prohlásila, že je to odpadlá církev, která zmenšuje odstup mezi sebou a papežem! Kompromis třetí generace je v Ezechielovi 8 znázorněn jako oplakávání Tammuza a kompromisem Pergamu. První generace od roku 1863 až do roku 1888 představovala církev v Efezu, církev, která ztratila svou první lásku, a první láskou milleritského hnutí bylo prorocké poselství; a první kapitolou tohoto prorockého poselství bylo „sedm časů“, které byly v roce 1863 odloženy.

Od roku 1888 až do roku 1919 druhá generace, představovaná Smyrnou a tajnými komorami u Ezechiele, byla svědkem smrti Ducha prorocství, když byla sestra Whiteová roku 1915 uložena k odpočinku. K dokončení svědectví jsou zapotřebí další podrobnosti o čtyřech generacích, avšak postupné odpadnutí musí být pochopeno, aby bylo možno plně ocenit, jak mohl odpadlý lid „zakázat“ spisy Ellen Whiteové, anebo jak mohl prosazovat první den týdne jako přijatelný. Jidáš spolupracuje s „opilci Efraimovými“, kteří „vládnou tomuto lidu“ v Jeruzalémě, a ti, kteří vládou Jeruzalému a klanějí se slunci, jsou představováni Sanhedrinem.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„Mezi těmi, kdo se hlásí k dětem Božím, jak málo se projevilo trpělivosti, kolik trpkých slov bylo vysloveno, kolik odsouzení bylo proneseno proti těm, kdo nejsou naší víry. Mnozí pohlíželi na ty, kdo náležejí k jiným církvím, jako na veliké hříšníky, ačkoli je takto Pán nehodnotí. Ti, kdo takto pohlížejí na členy jiných církví, potřebují pokořit se pod mocnou ruku Boží. Ti, které odsuzují, mohli mít jen málo světla, málo příležitostí a výsad. Kdyby byli měli

světlo, které měli mnozí členové našich církví, mohli by byli postoupili mnohem dále a lépe představovali svou víru světu. O těch, kdo se chlubí svým světlem, a přece v něm nechodí, Kristus praví: „Ale pravím vám: Tyru a Sidónu bude v den soudu snesitelněji než vám. A ty, Kafarnaum [adventisté sedmého dne, kteří měli veliké světlo], které jsi vyvýšeno až k nebi [co do výsad], budeš svrženo do pekla; neboť kdyby se v Sodomě byly děly ty mocné činy, které se děly v tobě, byla by zůstala až do dnešního dne. Ale pravím vám, že zemi sodomské bude v den soudu snesitelněji než tobě.“ V ten čas Ježíš odpověděl a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými [ve vlastním odhadu] a zjevil jsi je maličkým.““

„A nyní, protože jste činili všechny tyto skutky, praví Hospodin, a já jsem k vám mluvil, vstávaje časně a mluvě, ale neslyšeli jste; a volal jsem vás, ale neodpověděli jste; proto učiním tomuto domu, který je nazýván mým jménem, v nějž doufáte, i místu, které jsem dal vám a vašim otcům, jako jsem učinil Šílu. A zavrhnou vás od své tváře, jako jsem zavrhl všechny vaše bratry, celé potomstvo Efraimovo.“

„Pán mezi námi ustanovil instituce velikého významu a mají být spravovány nikoli tak, jak jsou spravovány světské instituce, nýbrž podle Božího řádu. Mají být vedeny s neochvějným zřetelem na jeho slávu, aby byli všemi prostředky zachraňováni hynoucí lidé. K Božímu lidu přišla svědeckví Ducha, a přece mnozí nedbali napomenutí, varování a rad.

„Slyšte nyní toto, lidé pošetilý a bez rozumu, který má oči, a nevidí, který má uši, a neslyší: mne se nebojíte, praví Hospodin? Nebudete se třást před mou přítomností, když jsem položil písek za mez moří, za věčné ustanovení, které nemůže překročit? A třeba se jeho vlny vzdouvají, nic nezmohou; třeba hučí, nemohou ji přelomit. Ale tento lid má srdce odbojné a vzpurné; odpadli a odešli. A neříkají si ve svém srdci: Nuže, bojme se Hospodina, svého Boha, který dává déšť, podzimní i jarní, v jeho čas; zachovává nám ustanovené týdny žně. Vaše nepravosti odvrátily tyto věci a vaše hříchy vám zadržely dobré věci.... Neposuzují při, při sirotka, a přece se jim vede dobře; a práva nuzných nezastávají. Cožpak bych za tyto věci netrestal? praví Hospodin. Což by se má duše nepomstila na takovém národu, jako je tento?“

„Bude Pán nucen říci: ‚Nemodli se za tento lid, ani za ně nepozvedej křik ani modlitbu, ani se za ně u mne nepřimlouvej, neboť tě nevyslyším‘? ‚Proto byly deště zadrženy a nebylo pozdního deště.... Cožpak od této chvíle ke mně nebudeš volat: Můj Otče, tys vůdce mého mládí?‘“ Review and Herald, 1. srpna 1893.